

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 542/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 6 Co 80/2013-451 zo 14. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 80/2013-451 zo 14. augusta 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) 2. decembra 2009 sa sťažovateľ domáhal proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) náhrady škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v súvislosti s jeho nezákonným prepustením zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Medzi nároky, ktoré si sťažovateľ prostredníctvom tohto návrhu uplatňoval, patril:

„1/ nárok z titulu vyplatenej odmeny advokátovi za úkony právnej služby pri obhajobe vo výške 104.903,- Sk = 3.483,04 EUR

2/ ušlá mzda štátneho zamestnanca MV SR na OR PZ v Žiline, pôsobiaceho na funkcii riaditeľa ODI OR PZ za obdobie väzby od 07. 01. 2005 - 23. 03. 2005 vrátane za obdobie od 24. 03. 2005 - 01. 11. 2012, kedy pri normálnom behu udalostí by ukončil po 15 rokoch poškodený služobný pomer vo výške 81.709,20 EUR.

3/ nárok na úhradu za ročné odevné patriace každoročne štátnemu zamestnancovi - policajt zaradený v štátnej službe v príslušnej odevnej skupine za obdobie od 07. 01. 2005 - 01. 11. 2012 vo výške 3.187,- EUR.

4/ nárok na úhradu cestovného v druhej triede vlakom smer Žilina - Bratislava a späť pri 11 účastiach na hlavnom pojednávaní na základe predvolania Špeciálneho súdu vo výške 195,80 EUR.

5/ nárok na úhradu celodenného stravného v hodnote 2 stravných poukázok, pri účasti na hlavných pojednávaniach v počte 11 na Špeciálnom súde vo výške 55,- EUR.

6/ nárok na výsluhový príplatok a to vo výške 30 % z hrubej mesačnej mzdy za obdobie od 07. 01. 2005 - 01. 11. 2012 do dôchodkového veku (65 rokov veku) vo výške 141.051,- EUR.

7/ náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie na základe nezákonného rozhodnutia vo výške 331.940,- EUR“.

3. Ako „príslušenstvo svojho nároku“ si sťažovateľ uplatnil aj „trovy právneho zastúpenia v konaní o predbežnom prerokovaní nároku, ktoré predstavujú sumu 3.699,31 EUR“, ktorých opodstatnenosť odôvodnil tým, že „požiadal písomným podaním z 23. 04. 2009 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“) s poukazom na to, že škoda bola spôsobená v trestnom konaní. MS SR žiadnym spôsobom nereagovalo na žiadosť navrhovateľa a preto mu neostala iná možnosť ako sa svojich nárokov domáhať na súde“ (ďalej aj „žalovaný nárok“).

4. Prvým výrokom rozsudku č. k. 14 C/192/2009-342 z 18. októbra 2012 okresný súd rozhodol o merite veci tak, že „*Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 32.841,13 € spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.841,13 eur od 29. 10. 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.*“. O žalovanom nároku na náhradu trov právneho zástupcu rozhodol okresný súd druhým výrokom uvedeného rozsudku tak, že „*Súd návrh vo zvyšku zamietá.*“.

5. Z relevantnej časti odôvodnenia uvedeného rozsudku okresného súdu (s. 26) pritom vyplýva, že:

„*Súd nepriznal navrhovateľovi nárok na náhradu trov právneho zastúpenia pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, pretože takýto nárok je výslovne vylúčený zákonom a súd nezistil iný dôvod pre takýto nárok a jeho priznanie navrhovateľovi. V tejto súvislosti súd nemôže rešpektovať ani právny názor odvolacieho súdu, že závery okresného súdu z hľadiska právneho posúdenia veci nekorešpondujú so závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 7/1999 zo dňa 30. 3. 1999. Navrhovateľ si uplatnil nároky vo výške 3.699,31 eur, ktoré boli vyúčtované advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou faktúrou č. [REDACTED] s poukazom na prílohu č. 1 k faktúre, podľa ktorej boli navrhovateľovi vyúčtované dva úkony právnej služby za predbežné prerokovanie návrhu a to prípravu a prevzatie veci a následne podanie žiadosti. Súd poukazuje na skutočnosť že podľa ust. § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku*

na náhradu škody pred príslušným orgánom. Odmena advokáta za podanie návrhu na predbežné prerokovanie nároku predstavuje náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku a teda nemožno ich priznať, pričom rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 7/1999 vychádzal z predchádzajúcej právnej úpravy, ktorá nie je totožná s platnou právnou úpravou.“

6. Proti zamietajúcej časti uvedeného rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom (okrem iného) uviedol, že *„tieto náklady neuplatňoval ako trovy prebiehajúceho konania. Poukázal na ust. § 18 ods. 3 veta druhá zák. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Práve s poukazom na označené ustanovenie navrhovateľ neuplatnil náklady na predbežné prerokovanie nároku ako trovy konania, ale ako príslušenstvo uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Predbežné prejednanie nároku na náhradu škody je obligatórne (§ 15 vyššie označeného zákona) a každý má právo na odbornú právnu pomoc v zmysle článku 42 ods. 2 Ústavy SR. Na základe týchto skutočností navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti napadnutej odvolaním zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“*

7. Krajský súd napadnutým rozsudkom uvedený rozsudok okresného súdu v časti *„o zamietnutí návrhu vo zvyšku“* podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) ako vecne správny potvrdil.

8. Sťažovateľ opakujúc identické argumenty, aké uplatnil vo svojom odvolaní, v sťažnosti uvádza, že *„právny názor krajského súdu vo vzťahu k uplatnenému nároku na príslušenstvo náhrady škody považuje za arbitrárny“*. Podľa jeho názoru *„neobstojí argumentácia krajského (ale ani okresného) súdu, ktorou odôvodňuje zamietnutie žaloby v časti príslušenstva žalovanej istiny, ktoré tvorí náklady na právne zastúpenie žalobcu pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody... Sťažovateľ tento návrh (príslušenstvo k istine) v žalobe riadne vymedzil skutkovo a súd takto uplatnený nárok nemôže svojvoľne posudzovať ako trovy konania. Uplatnený nárok na príslušenstvo mal krajský (ale i okresný) súd posudzovať v súlade s § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.*

v znení neskorších predpisov podľa Občianskeho zákonníka... Znášaním nákladov na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody sa potom znehodnocuje samotný úspech poškodeného v konaní.“.

9. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 80/2013-451 zo 14. augusta 2013, „*v časti ktorou potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 14 C/192/2009-342 z 18. 10. 2012...*, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie príslušenstva k náhrade škody“, bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

14. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

16. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 80/2013-451 zo 14. augusta 2013, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 14 C/192/2009-342 z 18. októbra 2012

v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu sťažovateľa „na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s poskytnutím právnych služieb pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody“ s odporcom ako príslušným orgánom v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

17. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny a vyslovuje presvedčenie, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, ktoré spochybňovali právne posúdenie charakteru žalovaného nároku okresným súdom, pretože si ho neuplatnil ako trovy konania, ale ako „príslušenstvo svojho nároku“.

18. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti (9. júla 2015) uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 34/2014 z 28. mája 2015, ktorým odmietol dovolanie odporkyne ako procesne neprípustné, pričom s prihliadnutím na závery vyslovené v uznesení ústavného súdu č. k. I. ÚS 7/2014-29 z 1. októbra 2014 dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v tomto prípade za zachovanú.

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade,

že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

20. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

21. V súvislosti s námietkou porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd navyše pripomína, že obsahom tohto práva je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré

stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd je povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

22. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

23. Aj ESLP vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, bod 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdení účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

24. So zreteľom na citované východiská posudzoval ústavný súd aj napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý v relevantnej časti jeho odôvodnenia uviedol:

„Podľa odvolacieho súdu nakoniec neobstojí ani námietka navrhovateľa vo vzťahu k zamietnutiu jeho nároku na náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s poskytnutím právnych služieb pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody. Závery okresného súdu sú v tomto smere v súlade s ust. § 18 ods. 3 veta druhá zák. č. 514/2003 Z. z., keď odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu, že zákonodarca týmto ustanovením vylúčil z uspokojenia akékoľvek náklady, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody vzhľadom na formálny charakter inštitútu predbežného prerokovania. Odvolací súd považuje za dôležité poznamenať i skutočnosť, že navrhovateľ vznik škody v tomto smere ani nepreukázal, nakoľko do spisového materiálu doložil len faktúru č. 090055 s prílohou č. 1 (č. l. 42 – 43 spisu), ktorá ešte nedosvedčuje, že navrhovateľ advokátskej kancelárii JUDr. Tatiana Polková, so sídlom Gaštanová 3077/17, Žilina plnenie podľa označenej faktúry aj skutočne plnil. Iné (ďalšie) odvolacie námietky zo strany navrhovateľa vznesené neboli. S poukazom na uvedené skutočnosti rozsudok okresného súdu č. k. 14 C/192/2009-342 zo dňa 18. 10. 2012 vo výroku, ktorým okresný súd návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

25. Preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnená argumentácia nie je v žiadnom prípade spôsobilá spochybniť záver krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu, ktorým zamietol jeho návrh v časti týkajúcej sa žalovaného nároku. Je evidentné, že čo týka charakteru žalovaného nároku, sťažovateľ už pri koncipovaní svojho návrhu nevychádzal z v tom čase účinnej právnej úpravy, pretože táto v druhej vete § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. vyslovene ustanovovala, že súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

26. V okolnostiach daného prípadu k predbežnému prerokovaniu nárokov sťažovateľa uplatnených v podaní z 23. apríla 2009, ktoré koncipovala advokátka JUDr. Tatiana Polková, odporcom ako príslušným orgánom ani nedošlo, a keďže odporca

na uvedené podanie nereagoval ani neuspokojil nároky sťažovateľa do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, tento využil svoje oprávnenie a 2. decembra 2009 podal okresnému súdu žalobný návrh, ktorým sa domáhal ich uspokojenia.

27. Za právny úkon obchádzajúci zákon treba považovať taký právny úkon, ktorý smeruje k dôsledkom, ktoré síce zákon vyslovene nezakazuje, avšak ich prípustnosť z jeho zmyslu a účelu vyvodit' nemožno.

28. Ústavný súd preto na rozdiel od sťažovateľa nepovažuje právne závery napadnutého rozsudku krajského súdu za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, keďže z tohto rozsudku (v spojení s rozsudkom okresného súdu) vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení rozsudku okresného súdu presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ pred ním domáhal.

29. Ústavný súd navyše zistil, že o trovách konania rozhodol okresný súd samostatným uznesením č. k. 14 C 192/2009-524 zo 16. decembra 2015, ktoré v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 66/2016-538 z 26. februára 2016 nadobudlo právoplatnosť 15. apríla 2016. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že preskúmania ústavnosti uvedených uznesení všeobecných súdov sa sťažovateľ prostredníctvom sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nedomáhal.

30. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

31. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016